NOVADNIEKS

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

● Trešdiena, 1996. gada 8. maijs ● Nr. 35 (6686)

LAUKU AKTUALITĀTES

Šonedēļ apsējības?!

Paju sabiedrības «Ausma» agronoms Broņislavs Zalāns pirmdien bija noskaņots optimistiski. Lai arī ar nelielām problēmām, taču sējas darbi šopavasar rit normāli. Neskatoties uz dažādiem prātojumiem ziemā, kad vairākkārt tika diskutēts par «Ausmas» iespējamo likvidāciju, paju sabiedrība noturējās.

Tātad jāsēj un jāiesēj iespējami vairāk graudaugu. Kā zināms, paju sabiedrība «Ausma» ir lielākā sēklas graudu audzētājsabiedrība rajonā, kas izaudzē, sagatavo un realizē šķirnes sēklu. Tāpēc ir svarīgāk laikus iesēt, savlaicīgi un pareizi virsmēslot sējumus, veikt agrotehniskos pasākumus, lai sējumus atbrīvotu no nezālēm.

Šopavasar paju sabiedrība «Ausma» iesēs 560 ha vasarāju. No tiem 250 ha būs iesētas auzas 'Selma' un 310 ha — mieži 'Abava'. Šīs šķirnes saimniecība uzskata par pietiekoši ražīgām un mūsu klimatiskajiem apstākļiem arī visatbilstošākajām. Vēl kopsaimniecībā šopavasar iesēs 250 ha ilggadīgo zālāju un 10 ha audzēs lopbarības bietes.

Līdz šodienai iesēti 296 hektāri graudaugu, 110 ha ilggadīgo zālāju, «Ausma» vairs neaudzēs kartupeļus, nesēs arī kukurūzu. Priekulieši šogad cer uz labu ražu no ziemāju kultūrām. Tie ļoti labi izziemoja, visi sējumi ir virsmēsloti. Ražību var ietekmēt vienīgi klimatiskie apstākļi.

Broņislavs Zalāns piebilda arī to, ka, neskatoties uz naudas grūtībām, pavasara darbu vajadzībām nauda tika atlicināta. Sagādāta degviela, iepirkti minerālmēsli, iegādāti augu aizsardzības līdzekļi. Citādi nebūtu vērts eksistēt. Protams, ka paju sabiedrības saimnieciskajai rocībai ļoti palīdzēja subsīdiju nauda, ko sēklaudzētājsaimniecība ir pilnīgi saņēmusi līdz sējas darbu sākumam, kā arī par pārdoto sēklu iekasētie līdzekļi. Un tomēr nebūt ne visi, kas ir pirkuši sēklu vai graudus «Ausmā», par tiem ir norēķinājušies. Piemēram, Kalsnavas spirta rūpnīca no «Ausmas» iepirka 80 tonnas rudzu graudu, taču norēķināšanās par graudiem notiek ar tiesas starpniecību. Šādi gadījumi lielā mērā ietekmē paju sabiedrības darba ritmu, vēl jo vairāk — algas izmaksu paju sabiedrībā strādājošajiem.

Uz jautājumu, cik tad īsti šopavasar maksā pakalpojumi pavasara darbos Saunas pagastā, B.Zalāns atbildēja, ka vienu ha ar paju sabiedrības traktoru apar par 15 latiem, kultivē par 10, apsēj par 6 latiem.

Iecirkņa priekšnieka vietnieks Juris Zinoviks, mehanizatori Pēteris Kokorīts un Pēteris Pastars apmierināti ar padarīto darbu.

Sējējs Francis Pauniņš, sēklas pievedējs Jānis Pūdžs un strādnieks Pēteris Rožāns.

Graudaugi jau sadīguši

Saunas pagasta zemnieku konsultante agronome Valentīna Anspoka pastāstīja, ka zemnieku saimniecībās un piemājas saimniecībās rudenī uzara 1200 hektārus zemes, lai šopavasar iesētu graudaugus un zālājus.

Rosīgākajiem zemniekiem miežu tīrumi jau sadīguši. Tā, piemēram, ir Jānim Gribonikam, kurš ar miežiem apsējis 20 hektārus. Mieži 8 hektāru platībā sazaļojuši arī Ivetai Slicai. Lielākas graudaugu platības šopavasar sēj arī Andrejs Skutelis, Anastasija Prikule.

Kartupeļu audzēšanā vairāk specializējas Osvalds Dolģis un Māris Zalāns. Māris jau pagājušajā gadā audzēja un realizēja sēklas kartupeļus 'Brasla', kas ir gan augstražīga, gan ļoti garšīga pārtikas kartupeļu šķirne. Tie ir vidēji agrie kartupeļi.

Dažas zemnieku saimniecības vairāku hektāru platībā audzēs arī linus. Lielākus tīrumus zemnieki pagaidām nesēj vienīgi tāpēc, ka nav īstas drošības par produkcijas realizāciju.

Reālu izeju zemnieki redz sēklas graudu audzēšanā un pārdošanā. Jau pagājušajā gadā sēklas graudus audzēja Jānis Griboniks, Māris Zalāns, Iveta Slica.

Arī šogad šīs saimniecības iecerējušas izaudzēt sēklu, jo par to ir noteiktas valsts subsīdijas, graudiem ir reāls tirgus Latvijā.

Strādā lauksaimniecības organizatori

Ar 1. maiju pagastos darbu uzsāka 12 lauksaimniecības organizatori. Rajona lauksaimniecības departamenta direktors Jānis Vucēns informēja, ka kandidatūras tika saskaņotas Zemkopības ministrijā. Lauksaimniecības organizatori strādā Galēnu, Pelēču, Preiļu, Riebiņu, Rožkalnu, Rudzātu, Rušonas, Silajāņu, Stabulnieku, Sutru, Turku, Vārkavas pagastos. Rajona lauksaimniecības departaments šim amatam izvēlējās lauksaimniecības speciālistus: agronomus, zooinženierus, veterināros darbiniekus. Tagad visos pagastos būs vai nu lauksaimniecības konsultanti vai arī organizatori.

A.Iļjina
J.Silicka foto

Noslēdzies konkurss «Jums, topošie studenti!»

◆ 26. aprīlī Daugavpils Pedagoģiskajā universitātē notika konkursa «Jums, topošie studenti!» otrā un trešā kārta. Konkursa pirmās kārtas jautājumi bija publicēti avīzes «Lai Top!» speciālizdevumā atvērto durvju dienā.

Avīzes «Lai Top!» redakcija saņēma 17 pieteikumus un atbildes uz jautājumiem. Lielākais punktus skaits, ko varēja iegūt pirmajā kārtā, bija — 10. Vērtēta tika ne tikai atbilžu pareizība, bet arī to noformējums, kā arī gramatika.

Konkursa dalībnieki savās vēstulēs izteica vēlēšanos studēt vai nu Humanitārajā fakultātē, vai Pirmsskolas un pamatskolas pedagoģijas fakultātē.

Konkursa mērķis — palīdzēt topošajiem studentiem iestāties DPU.

26. aprīlī pulksten 11.00 konkursa dalībniekiem bija organizēta neilga ekskursija pa DPU veco korpusu, kas atrodas Vienības ielā 13. Par DPU vēsturi konkursantiem pastāstīja universitātes muzeja vadītāja Rita Samuška. Daudzus faktus derēja iegaumēt, jo konkursa otrajā kārtā bija iekļauti jautājumi par šīs augstskolas vēsturi, vadību, kā arī par studentu avīzi «Lai Top!»

Konkursu vērtēja žūrija, kuras sastāvā bija Humanitārās fakultātes dekāne Vilma Šaudiņa, dzejniece, laikraksta «Latgales Laiks» reportiere, pasniedzēja Linda Kilevica, DPU muzeja vadītāja Rita Semuška, Studentu padomes loceklis Harijs Bernāns un studentu arodkomitejas priekšsēdētājs Raimonds Caune.

Konkursa trešajā kārtā piedalījās 7 dalībnieki: Evija Joče un Ilona Sinevača no Aknīstes vidusskolas, **Evita Kusiņa no Līvānu 1. vidusskolas, Daina Lozda no Preiļiem, Ludmila Muravjova, Aija Lietauniece no Līvānu 1. vidusskolas** un Jūlija Labute no Daugavpils 17. vidusskolas. Šajā kārtā dalībniekiem vajadzēja parādīt ainu no dzīves vai izteiksmīgi nolasīt dzejoli vai prozas fragmentu. Vislabāk trešajā kārtā veicās Ludmilai Muravjovai — meitenei, kura sarunājās ar palmu.

Rezultātā pirmo vietu ieguva Ludmila Muravjova no Līvāniem, otro — Aija Lietauniece no Līvāniem, trešo — Daina Lozda no Preiļiem.

Par estētiski noformētajām atbildēm pateicība tika izteikta Evijai Jočei un Ilonai Sinevičai no Aknīstes vidusskolas, Kristīnei Audzerei no Vaboles vidusskolas un Kristīnei Babrei no Pļaviņu ģimnāzijas, kura, diemžēl, nebija ieradusies.

Konkursa noslēgumā Humanitārās fakultātes dekāne Vilma Šaudiņa pirmo triju vietu ieguvējiem pasniedza pateicības, kuras dos priekšrocības ieskaitīšanā, stājoties Daugavpils Pedagoģiskajā universitātē.

Ilga Livmane

Kas jauns akciju sabiedrībā «Preiļu siers»?

Ar to laikraksta lasītājus iepazīstina akciju sabiedrības direktors Jāzeps Šņepsts.

Atsākta siera ražošana

Pēc ziemas pārtraukuma, kad rūpnīca iepirka pavisam maz piena, situācija uzlabojusies tiktāl, ka akciju sabiedrība pagājušajā nedēļā atsākusi siera ražošanu. Pagaidām šī produkcija tiek gatavota divas reizes nedēļā, jo rūpnīca ik dienas iepērk tikai 25 līdz 30 tonnas piena. Protams, ražotājiem patiktu daudz labāk, ja piena iepirkums būtu 50 līdz 100 tonnas.

Tikko piena straumīte uz rūpnīcu kļūs lielāka, sieru tā ražotāji vārīs katru otro dienu. Pieprasījums pēdējā laikā esot ļoti augsts. Ja rūpnīcai tagad būtu kādi krājumi, ar to realizāciju nebūtu absolūti nekādu problēmu. Bez tam, pieprasītas ir visas akciju sabiedrībā ražotās siera šķirnes, tāpēc ražotāji gatavo no visa pa druskai.

Savs veikals Daugavpilī!

Lai arī «Novadniekam» neizdevās būt klāt tajā patīkamajā brīdī, tomēr ar prieku varam visiem lasītājiem pastāstīt, ka akciju sabiedrība «Preiļu siers» 23. aprīlī atvēra savu pirmo specializēto veikalu Daugavpilī. Tas atrodas tuvu pilsētas centram, tāpēc ir pamatotas cerības, ka pircēju tur vienmēr būs pietiekami.

Jaunajā veikalā Daugavpils iedzīvotāji varēs iegādāties pilnīgi visu produkciju, ko ražo mūsu rūpnīca, ar minimālu uzcenojumu. Nebūs arī nekādu problēmu ar produkcijas piegādi, jo arī līdz šim akciju sabiedrības mašīnas to ik dienas (izņemot svētdienas) piegādāja dažādajiem privātajiem veikaliem.

Tas ir ne tikai patīkams notikums, bet arī liels solis uz priekšu. Pašu spēkiem realizējot produkciju, palielināsies arī naudas aprite. Un tas rūpnīcai vēl arvien ir ļoti svarīgi.

Kur «aizķērušās» pērnā gada subsīdijas?

Beidzot akciju sabiedrība panākusi tādu situācijas stabilitāti, ka strādā ar pozitīvu bilanci. Vēl tikai jānokārto rēķini ar piena piegādātājiem par pagājušā gada oktobri un novembri. Un tad varēs teikt, ka viss iet normāli.

Par situācijas stabilizēšanos liecina skaitļi. 1994. gadā akciju sabiedrības līdzekļu apgrozījums bija 1 miljons 52 tūkstoši latu. 1995. gadā — jau 1 miljons 675 tūkstoši. Direktors ir cieti pārliecināts, ka šogad ir jāsasniedz divu miljonu robeža.

1994. gadā «Preiļu siera» peļņa, pareizāk sakot, zaudējumi bija mīnus 177 tūkstoši latu. Pagājušajā gadā mīnuss bija dzēsts, bet tīrā peļņa jau sasniedza 42,8 tūkstošus latu. Vienkārša matemātika, vai ne?

Toties valsts mūsu piena pārstrādātājiem ir palikusi parādā aptuveni piecdesmit tūkstošus latu. Tā ir solītā, bet pagaidām tā arī nesaņemtā subsīdiju nauda. Zemkopības ministrs Alberts Kauls gan sola, ka viss būšot godam, ka izmaksāšot.

Valdības pārstāvji, runājot par Latvijas lauksaimniecību, bieži piemin Eiropu. Sak, Eiropas Savienībā ir tā un ir šitā. Bet līdz galam tā arī nepasaka, ka mūsu valsts budžets ne tuvu nespēj nodrošināt zemniekiem un lauksaimniecības produkcijas pārstrādātājiem tādus apstākļus kā Eiropā. Anglijā, piemēram, zemnieks valdības subsīdijas saņem triju četru nedēļu laikā. Pie tam — vismaz reizes trīs lielākas, nekā tās ir noteiktas pie mums. Un kā lai izskaidro situāciju, kad pēc savas naudas kā lūdzējiem ir jābrauc vairākas reizes uz Rīgu un jāmēģina pierādīt, ka Latgales puses ražotājiem subsīdijas nepieciešamas ātrāk nekā bagātajiem kurzemniekiem? Laikam jau tā ir kāda īpaša «Latgales politika»...

Nāk vasara, un «piena pirāti» pazūd

Līdz ar silta un saulaina laika iestāšanos viens pēc otra pazūd uzpircēji, kurus «Preiļu siera » direktors sauc par «piena pirātiem». Viņiem vasara ir visnelabvēlīgākais laiks, kad grūtības sagādā iepirktā slaukuma transportēšana uz Rīgu vai citiem piena kombinātiem. Piena dzesinātāju nav, un produkcija pa ceļam var gluži vienkārši saskābt.

Zemnieki, kuri uzpircējus bija izvēlējušies tikai tāpēc, lai uzreiz varētu saņemt naudu par savu slaukumu un notērēt to tuvējā veikalā, nu sāk raudzīties uz «Preiļu siera» savācējmašīnām. Žēl, ka tas notiek tikai tagad nevis ziemā, kad uzņēmumam bija ļoti svarīgs katrs lieks piena litrs.

Kas attiecas par «piena pirātiem», lielākā daļa no viņiem ir reģistrējušies kā zemnieku saimniecību īpašnieki. Tikai kas tās par saimniecībām, ja pašam kūtī nav nevienas govs, bet piens pa tuvu, tālu kaimiņu kannām sasmalstīts?

Sviesta gatavotāja Ināra Moisejeva.

Sviestu un krējumu fasē Genovefa Skutele (priekšplānā). Aiz viņas redzami Aglonas vidusskolas skolēni, kuri iepazīstas ar siera rūpnīcu.

Siltumnīcu valstību pārvalda Aleksandra Jonāne. Tur aug puķes, kāpostu un tomātu stādi, pat agrie kartupeļi.

Valsts ieņēmumu dienestam ir vienalga. Acīmredzot, vienalga arī ministrijai un valdībai, jo šie «zemnieki» savus ienākumus nedeklarē un vēl savus piecpadsmit procentus saņem atpakaļ. Tā nu sanāk, ka šī naudiņa paklusām vien tiek izvilkta no nodokļu maksātāju kabatām.

Bēdīgi, ka tik nevienādā situācijā ir spiesti dzīvot un strādāt piena ražotāji, pārstrādātāji.

Visu izšķir siers!

Ik pēc piecpadsmit dienām «Preiļu siera» direktors saņem kompjūtera izdruku par saražotās produkcijas realizāciju. Pēdējo mēnešu laikā situācija liecina, ka arvien lielāku popularitāti pircējos iekaro jaunie rūpnīcas ražojumi. Piemēram, biezpiena torte «Anita», ērtos trauciņos safasētais «Brokastu biezpiens». Tas ir tik garšīgs un sulīgs, ka lietojams bez jebkādām krējuma un cukura piedevām. Bērni visvairāk iecienījuši krēmus — «Kārtaino krēmu» un «Krējuma krēmu».

Direktors uzskata, ka visu tomēr izšķir sieri. Rūpnīcā tagad ražo trīs siera šķirnes. «Latgales» un «Azaida» siers gūst arvien vairāk piekritēju tepat Latvijā. Pircējus apmierina arī šo izstrādājumu cenas.

No 7. līdz 10. maijam Viļņā notiek izstāde «Agrobalt». No turienes uz Preiļiem atceļos somu ražojuma fasējamais automāts, kas ļoti noderēs piena tīrkultūras fasēšanai. Līdz ar tā ieviešanu produkcijas cena samazināsies par vienu santīmu.

Pagaidām izmantojamās tetrapakas tomēr ir pārāk dārgas.

«Preiļu sierā» domā arī par tālāku nākotni, par jaunu produkcijas veidu ieviešanu. Viens no tiem varētu būt uzturs bērniem, kura ražošanā vajadzīgas siera suliņas. Taču naudas summas, kas šim nolūkam vajadzīgas, ir pārāk lielas, lai uzņēmums uz savu galvu ņemtu kādu kredītu. Nepieciešamas valdības garantijas, kuru iegūšana, kā visiem zināms, ir visai gara un nepateicīga lieta.

Vai šāds izdevīgs projekts neaizies preiliešiem garām? Izrādās, ka nē, jo iecerētā bērnu uztura ražošanai vajadzīgas tikai no čederas siera pārpalikušās suliņas, kuras sastāda septiņdesmit procentus no produkta.

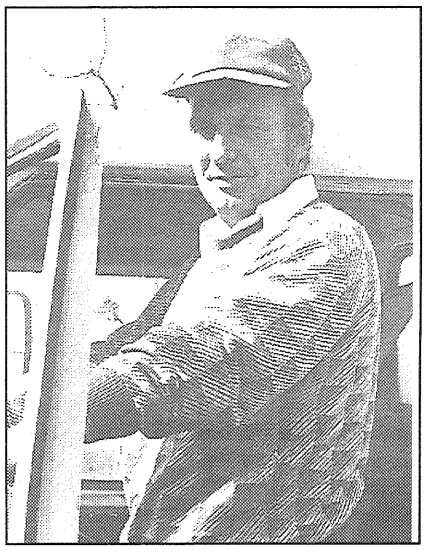

Autovadītājs Pēteris Snidzāns ved pienu no Aglonas puses.

Ak, šis astoņdesmit pirmais pants...

Šopavasar 81. panta kārtībā tika atcelts piena pārstrādes uzņēmumu privatizācijas likums. Kāds būs to turpmākais liktenis, droši vien zina tika valdība un Privatizācijas aģentūra, kas caur MK bīda visus ar privatizāciju saistītos likums. Pa vidu vēl ir Zemkopības ministrija, kuras pakļautībā atrodas uzņēmums, un Ekonomikas ministrija, kas vēl nav izstrādājusi privatizācijas noteikumus. Kad nav kārtības tik augstās sfērās, rodas vislabvēlīgākie apstākļi, lai kāds bagāts «naudas maiss» ar vienu rokas mājienu noprivatizētu gan «Preiļu sieru», gan citus līdzīgus piena pārstrādes uzņēmumus.

Jāzeps Šņepsts atzīst, ka «Preiļu sieru» rajona zemniekiem vajadzēja privatizēt jau 1994. gadā, kad tam bija radīti vislabvēlīgākie apstākļi un lielas atlaides. Bet tieši tobrīd rūpnīcai bija lieli parādi, tika kultivēta pārliecība, ka tā bankrotēs, līdz ar to zaudēs arī zemnieki, kuri būs nopirkuši akcijas.

Tagad rajona zemniekiem un «Preiļu sierā» strādājošajiem pieder aptuveni trīsdesmit procenti akciju. Pārējais ir valsts daļa. Tiesa, kopš kļuvuši zināmi akciju sabiedrības pagājušā gada darbības rezultāti, kas liecina nevis par zaudējumiem, bet par peļņu, jūtama rosība akciju iegādē. Vienas akcijas nominals ir piecdesmit lati jeb piecpadsmit lati un 1,25 sertifikāti.

Akciju sabiedrības vadība ir pārliecināta, ka sertifikātu un naudas ieguldīšana «Preiļu siera» akcijās ir izdevīga. Pirmie to sapratuši uzņēmumā strādājošie. Ja par to pārliecinātos arī zemnieki, jau šogad varētu cerēt, ka rūpnīca nonāks piena ražotāju un pārstrādātāju rokās.

Sapnis, kuram pagaidām tic tikai direktors

Tas ir sapnis par turbīnas uzstādīšanu, kas ražos elektroenerģiju. Būs arī tūkstošiem tonnu karstā ūdens. Manuprāt, nav īpaši jāskaidro, ko šis «blakusprodukts» nozīmē mūsu nemazgātajiem pilsētas iedzīvotājiem, kuri jau sen pieraduši, ka mājās nav elementāru lietu.

Biznesa plāns šīs idejas realizēšanai jau gatavs. Visi dokumenti atrodas Rīgā, kur kompetenti speciālisti dos slēdzienu. Direktors ļoti cer, ka tas būs pozitīvs, tas ir, ka būs iespēja saņemt nepieciešamos pusmiljona dolārus. Ja neizdosies? Vienalga, turbīna būs, tas ir vienīgi laika jautājums. Tikko «Preiļu siers» nomaksās atlikušo G-24 kredīta daļu, viņi dabūs gatavu arī turbīnu.

Šņepsts droši tic, ka saprātīgi risinot pilsētas komunālos jautājumus, tarifus var samazināt tādā apjomā, ka maksāt vajadzēs vienīgi apkures sezonā nevis visu cauru gadu. Lai tā būtu, vajadzīga pilsētas domes ieinteresētība. Ir jādomā nevis par to, kuru māju ieķīlāt, lai atkal ņemtu kārtējo kredītu kurināmā iegādei un veco parādu segšanai, bet par to, kā remontēt un pārbūvēt siltuma trases.

Tiesa, domei ir savi pretargumenti. Iespējams, ka pieņemami. Taču tie paši pilsētnieki, kuri jau aizmirsuši par karstā ūdens burbuļošanu krānā ne tikai divas stundas nedēļā, bet visu dienu, savās galviņās domā savādāk. Kā tad iztikšot bez kredītiem, parādiem, bez kurināmā pirkšanas un pārdošanas... Jā, ko tu tiem vietējiem «reņģu ēdājiem» padarīsi...

Materiālu sagatavoja
Lidija Kirillova
Jāņa Silicka foto

Gudrīšu brīdis

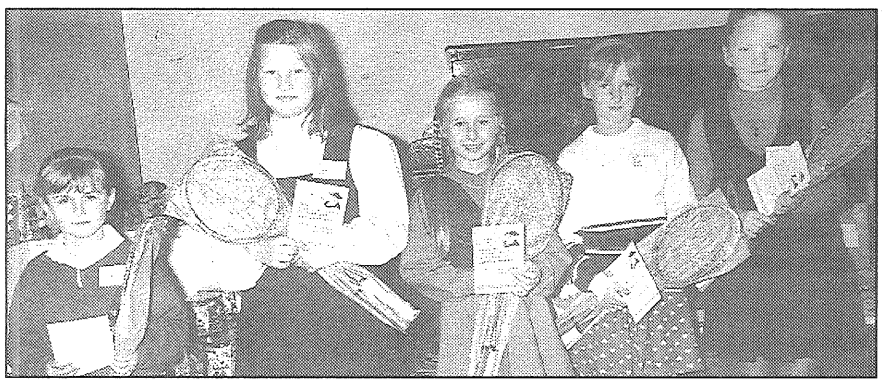

Gudrīši, gudriniecini, gudreļi, vienvārdsakot, prātīgi un attapīgi bērni. Aivija Bistere un Dace Čodare no Preiļu 1. vidusskolas, Ieva Karpenko un Aija Raubiška no Līvānu 1. vidusskolas, Marita Lazdāne no Vārkavas vidusskolas.

Kas senatnē kalpoja cilvēkiem par lampu? Cik gadu ir senākajam arklam? Cik zvaigznes pieder pie pirmā lieluma? Kura no tām ir visspožākā? Vai jūs, cienījamo lasītāj, varētu atbildēt uz šiem un tamlīdzīgiem jautājumiem par apkārtējās pasaules lietām, to izcelšanos? Droši vien, ka nē. Bet tikpat loģiski jūs varat uzdot pretjautājumu, vai tiešām katram un ik dienas nepārtraukti šādas atbildes būtu jāpatur galvā. Un nāktos arī atbildēt, ka nē. Bet būtība jau ir tanī apstāklī, ka ikvienam gan būtu jāzina, kur atbildes meklējamas, vai citiem vārdiem sakot, kur noglabātas guļ visas atbildes, kas mums kādreiz ievajagas. Vēl jo svarīgāk iemācīt saviem bērniem ne jau nu visu paturēt galvā, bet zināt, kur un kā meklēt, kā strādāt ar rokasgrāmatām, enciklopēdijām, materiālu krājumiem bibliotēkās, lasītavās. Ar šādu nolūku «Gudrīšu brīdi» rīkoja bērnu un jauniešu centrs.

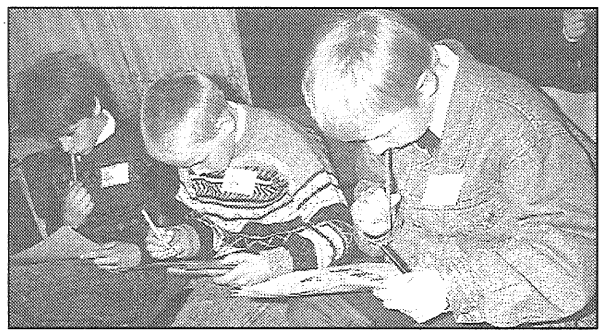

Kā to domu izdomāt? J.Silicka foto

Konkurss notika divās neklātienes kārtās, bet uz finālu pulcējās tie, kas bija ieguvuši visvairāk punktu par atbildēm. Skolas saņēma jautājumus 2.-4. klašu bērniem. Pirmajā kārtā atbildes iesūtīja 158 skolēni, otrajā — 163. Jautājumi bija sastādīti tā, lai atbildēm varētu izmantot enciklopēdiju «Kas? Kur? Kad?». Katrā kartā bija desmit jautājumi. Skolēni centās likt lietā ne tikai zināšanas, bet arī izdomu un jaunradi atbilžu noformēšanā. Jaunrades centrā tagad glabājas vesela kaste ar dažnedažādiem darinājumiem. Piemēram, Salas pamatskolas gudrīši atbildes noglabājuši visai oriģināli — aiz spalvainu pūču spārniem. Ar mezglotu pūci savu darbiņu izrotājis Salvis Skabs no Dravnieku pamatskolas, bet Madara Mediņa no šīs pat skolas pūci zīmējusi. Tā kā otrās kārtas atbilžu gatavošanas laiks sakrita ar Lieldienām, daudzas atbildes iesūtītas Lieldienu zaķa un olu zīmējumos, līmējumos. Vaira Poplavska no Preiļu 1. vidusskolas atbildes likusi nest Lieldienu zaķim uz vēdera. Bet atbildes pienāca pa pastu, tās ieveda māmiņas, skolotāji, pat ar policiju bija sūtītas.

Tie, kas ieguva visvairāk punktu — kopskaitā 66 skolēni no 23 skolām, ieradās uz finālu. «Gudrīšu brīdī» bija desmit konkursi, kuros vajadzēja pazīt bērnu grāmatu varoņus, risināt krustvārdu un skaitļu mīklas, atjautības uzdevumus un tā tālāk.

Par gudrīšiem kļuva pieci skolēni, kas savāca visvairāk punktu — bet pārējie pēc punktu skaita sagrupēti pa desmit, un tā visi tika kādā no gudrīšu grupiņām, un visi varēja izvēlēties pa kādai jaukai mantiņai par pūlēm. Neatkārtojot sarūgtinošo republikas mēroga pasākumu pieredzi, kad bērni piedalās dažādos plaši reklamētos konkursos, bet neuzzina par rezultātiem un tiek aizmirsti, šoreiz ar skolotāju starpniecību jaunrades centrs pa bloknotiņam, pildspalvai aizsūtīja arī visiem pārējiem pirmās vai otrās kārtas dalībniekiem.

Sakari starp jaunrades namiem

Jau labu laiku pastāv draudzīgi kontakti rajona bērnu un jauniešu centram ar līdzīgu iestādi — Rīgas Latgales priekšpilsētas jaunrades namu. Pērn Rīgas bērni ciemojās Preiļos, bija atveduši savu darināto vitrāžu izstādi, bet šogad 35 bērni no visiem Preiļu namiņa jaunrades pulciņiem un viņu skolotāji devas uz Rīgu.

Vispirms gan bija neliela ekskursija — Pēterbaznīcas un ārzemju mākslas muzeja apmeklējumi. Pēc tam preiliešus jau gaidīja Latgales priekšpilsētas jaunrades nams. Tajā bija iespējams iepazīties ar pulciņu darbu, aplūkot telpas. Atšķirībā no preiliešiem rīdziniekiem vairāk dažādu specifiskiem darbiem paredzētu iekārtu un telpu, darbojas vitrāžu pulciņš, keramikas, dažādi metālapstrādes, noformētāji. Ciemiņi brauca ar bagātīgu savu darbu izstādi, tāpēc Rīgas bērni un pulciņu vadītāji savukārt ar lielu interesi aplūkoja dažādus rokdarbus, līmētos darbiņus, ar ko vairāk nodarbojas preilieši.

Pēc iepazīšanās ar jaunrades nama pulciņiem zālē notika kopīga rotaļu pēcpusdiena, bet jau pulksten sešos pēcpusdienā sākās atpakaļceļš uz Preiļiem. Bērnu un jaunrades centra darbu izstāde Latgales priekšpilsētas jaunrades namā būs aplūkojama līdz 18. maijam.

Ekskursija — muzeju diena

Pelēču pamatskolas audzēkņi vienas dienas mācību ekskursijā apmeklēja Rīgu.

Sākums bija tāds, ka skolas direktore Anna Karčevska jau mācību gada sākumā republikas laikrakstā atrada informāciju, ka ASV pastāvošā Daugavas vanadžu organizācija apmaksās skolām okupācijas fondu muzeja apmeklējumu. Kā izrādījās, Pelēču pamatskola bija pirmā un viena no nedaudzajām, kas šo iespēju vēlējās izmantot. Un tā noteiktajā dienā vecāko klašu skolēni devās uz Rīgu. Bet lai diena pa īstam būtu piepildīta, apmeklēja arī Vēstures un kara muzejus. Kara muzejā bija apskatāma ieroču izstāde «No bises līdz lielgabalam», ko ar interesi pētīja ne tikai stiprais dzimums vien.

L.Rancāne

Kaut dzīvi nodzīvotu tik skaisti

▼ Maijs stājies pie savām tiesībām, daždien dāvā mums mīligu dvesmu un pavasara smaržas, daždien sējējiem liek bažīgi stāvēt tikko apsēta lauka malā, kam pāri iet krusa, lietus izskalo sēklu, pūš auksts ziemelis. Bet tāda ir Dieva griba, varbūt cilvēki pārāk reti piemin Radītāja vārdu, nocietina savas sirdis? Maijs izsenis katoļu dzīvē ir bijis arī Dievmātes mēnesis, kad novakarēs pie krucifiksiem pulcējas apkārtējie iedzīvotāji un velta savas lūgšanas, dziesmas Dieva Mātei. Un vēl maijs ir laiks, kad pavisam tuvu savam otrajam dzīvē svarīgākajam notikumam pēc kristības sakramenta pieņemšanas — pirmajai svētajai Komūnijai tuvojas katoļu bērni. Mājās vai skolās viņi apguvuši katehismu, gatavojas iegūto zināšanu pārbaudei.

Preiļu Romas katoļu draudzē strādā vairākas, bet tieši ar Preiļu bērniem — divas katehētes, kas uzņēmušās rūpes par bērnu sagatavošanu pirmajai Komūnijai. Tās ir Antonija Gribuška un Anna Vilcāne. Anna Vilcāne jau trešo gadu mācās katehētikas institūta Latgales nodaļā, kas praktiski izpaužas kā regulāras sesijas Rēzeknē. **Annu Vilcāni** lūdzu tuvāk pastāstīt par katehētes darbu, par mācībām.

— Jāmācās četri gadi, piektais vairāk būs veltīts praksei. Iegūšu tiesības pasniegt ticības mācības stundas skolā. Reizē ar mani mācās arī vairāki citi katehēti — no Aizkalnes, Vārkavas, Rudzētiem un citām vietām.

— Viena sabiedrības daļa, arī mūsu Saeimā uzskata, ka ticības mācība skolās nav obligāti ieviešama. Ko jūs uz to atbildētu?

— Katram izglītotam cilvēkam vismaz jāizlasas Bībele. Latviešu valodā, kā mēs zinām, Dievs nozīmē — Gaisma. Un ja cilvēks grib staigāt gaismā, redzēt, nevis dzīvot pa tumsu, tad vismaz jāzina tas, ka ir Dievs, ko viņš nozīmē mums visiem un katram cilvēkam personīgi. Tas ir pamats. Sagatavojoties pirmajai svētajai Komūnijai, pēc tam iestiprināšanās Sakramentam, bērni iegūst šīs pamatzināšanas. Liela daļa vecāku, kad to ir paveikuši, neuzskata, ka bērnu tālāka pilnveidošana ticībā būtu vajadzīga. Bet es gribu salīdzināt šādi, — pirmajā klasē bērns iepazīst burtus, iemācās lasīt. Trešajā klasē viņš jau raiti lasa dažādus vieglus stāstiņus, bet vidusskolā — klasiķu darbus. Arī ticības mācības turpināšana pēc pirmās Komūnijas ir nepārtaukta garīgā augšana. Daudzi vecāki saka, ka bērns ir pielaists pie pirmās Komūnijas, viss nu ir nokārtots, viņš visu zina, bet tas tā nav. Kā teica mūsu draudzes dekāns svētdienas mācībā — tāpat kā mazas meitenes kleitiņu nevar nēsāt pieaugusi meitene, tāpat maza bērna iegūto zināšanu līmenis ir nepietiekošs lielam.

Attiecībā uz likumu par obligāto ticības mācību skolās, ko Saeima nepieņēma, jāsaka tā, tie otrie — melnie spēki arī nesnauž. Tie nekad nevar pieļaut, ja kaut kas notiek labs.

— Jūsu pamatdarbs ir rajona galvenajā bibliotēkā. Kā jūs savienojat to ar katehētes pienākumiem?

— Pateicoties bibliotēkas direktores atbalstam, man darba laika sākums par stundu pārcelts uz priekšu, un es rītos varu novadīt ticības mācības stundu 1. vidusskolā. Savādi tikai tas, ka 1. vidusskola, šķiet, vienīgā visā rajonā, nav atradusi iespēju ticības mācības skolotāja darbu apmaksāt, tāpat kā, piemēram, citu pulciņu vai fakultatīvo nodarbību vadītāju darbu. Esmu saņēmusi rakstisku atbildi no šīs skolas «...Preiļu 1. vidusskolas padome izskatot jūsu iesniegumu, konstatēja, ka skola jau atbalsta ticības mācības pamatu mācīšanu, ierādot bezmaksas telpas un koordinējot stundu sarakstu... Ieteikt ticības mācības pamatu stundas apmaksāt to skolēnu vecākiem, kuru bērni tās apmeklē.»

Šo samaksu no vecākiem neviena katehēte neprasa, kaut arī ticības mācību jaunākajās klasēs, gadu agrāk vai vēlāk, tomēr iziet gandrīz simtprocentīgi visi bērni.

Nedēļā strādāju četrus rītus, ir divas pirmo klašu un divas ceturto klašu grupas.

Esmu sagatavojusi pirmajai Komūnijai dažāda vecuma bērnus, tomēr ideālākais variants būtu tad, ja bērnu gatavotu jau no bērnudārza vecuma, ja ar viņu strādātu arī vecāki mājās. Ir liela atšķirība, vai bērns jau kaut ko zina, vai vēl trešajā klasē neprot krustu pārmest.

Skumji ir tad, kad pēc komūnijas atnāk, piemēram, ceturtās klases bērns un saka, es ar mammu sarunāju, es jau visu zinu, un vairāk uz ticības mācību neiešu. Bērns pasaka, ka visu zina...

— Ko jūs vēlētos pateikt vecākiem?

— Es uzskatu, ka bērni, kuri būs ievadīti ticības ceļā, nedarīs kaunu saviem vecākiem. Un vēl — vecākiem vajadzētu saprast, ka nepietiek ar pirmās svētās Komūnijas pieņemšanu.

Mani vecāki bija ticīgi cilvēki, kopš bērna kājas es gāju uz baznīcu, lūdzu Dievu, bet vēl dziļāka izpratne sākās reizē ar pirmajiem katehētikas kursiem, ko apmeklēju Rīgā garīgajā seminārā.

Katehētes darbā pats skaistākais brīdis ir, kad bērni jau ir tiktāl garīgi aizgājuši, kad viņi pieņem Dievu sevī. Vislielākā vēlēšanās šādā brīdī ir, kaut viņi tā dzīvotu visu dzīvi.

L.Rancāne

Attēlā:

Preiļu katehētes Anna Vilcāne (no labās) un Antonija Gribuška kopā ar Romas katoļu baznīcas Preiļu draudzes dekānu Jāzepu Gugānu pirmās Komūnijas dienā 1994. gada vasarā.

Informācija par ģimenes nedēļu Preiļos

Līdz 12. maijam Preiļu rajona galvenajā bibliotēkā aplūkojama izstāde «Ģimene un sabiedrība».

9. maijā pulksten 15.00 Preiļu arodvidusskolas telpās Preiļu bērnu un jauniešu centra rīkotais koncerts «Paldies saku māmiņai».

10. maijā pulksten 11.00 Preiļu 1. vidusskolas 3.-4. klašu koncerts «Ai, māmulīt, pie tevis saule ved!». Pulksten 19.00 Preiļu bērnu mūzikas skolā koncerts «Ar mātes mīlestību».

12. maijā ģimenes nedēļas noslēguma diena:
pulksten 12.00 ģimeņu skrējiens stadionā,
pulksten 13.00 koncerts «Ielūdz Jairo», uzstājas Līvānu 1. vidusskolas kolektīvi, laukumā pie kultūras nama, pulksten 13.50 zīmējumu konkurss uz asfalta «Mana māja» pie jaunrades nama. Stafetes, sacensības, mini foto izstādes «Mana ģimene» aplūkošana,
pulksten 14.30 bērnu rokgrupas «Fledermauši» jaunās programmas koncerts,
pulksten 15.30 izstāžu, konkursu, sporta laureātu apbalvošana,
pulksten 16.00 multiplikācijas filmu seanss kinoteātrī «Ezerzeme».

Būsiet visi ļoti gaidīti! Veiksmīgu piedalīšanos! Gaidīsim ģimenes no Preiļu rajona!

Precizējums

4. maija «Novadniekā» publicētajā informācijā «Cāļi saskaitīti pavasarī» pareizi jālasa «Drosmīgākā džentlmeņa cāļa titulu saņēma preilietis Sandis Vilcāns...», tālāk kā tekstā. Autore atvainojas Sanda vecākiem.

Varbūt arī pie mums «drāma» kā metode, teātris kā māksla?

❖ Teātris ir tikpat vecs kā sabiedrība. Pārliecināties par to var, rūpīgi iedziļinoties populārajā atzinumā, ka «darbs radīja cilvēku, bet teātris — sabiedrību». Neiegrimšu prātojumos ne par teātri cilvēku savstarpējās attiecībās, ne tiešā veidā par teātri kā mākslu. Šoreiz nedaudz savādākā aspektā.

Šogad no 20. līdz 23. martam Rīgā notika starptautiskā konference «Teātris izglītībā un «drāma» kā metode». Kopā sabrauca, sanāca 92 skolu teātra režisori, kam rūp skolu teātra liktenis Latvijā (no Preiļu rajona turp devās Iveta Kārkle (Rudzāti), Biruta Mazure un es — Ilze Ārsmeniece (Līvāni)).

Konstatējot skolu teātra stāvokli Latvijā, konferences dalībnieki iepazinās ar Lietuvas, Igaunijas un Zviedrijas pašreizējām nostādnēm šajā jomā. Kopdarbības rezultātā tapa dokuments, kurā lasāmi šīs konferences laikā izdarītie secinājumi un izvirzīti tuvākās nākotnes uzdevumi Latvijas skolu teātra attīstīšanā un stabilizēšanā. Šis dokuments publicēts š.g. 4. aprīļa laikrakstā «Izglītība un Kultūra».

Raksta turpinājumā par dažām atziņām, kas radās konferences laikā un, kas, šķiet, varētu interesēt arī Preiļu rajona iedzīvotājus.

Teātra loma sabiedrībā un attieksme pret teātri vēsturiski ir bijusi visdažādākā.

Mūsdienu cilvēkam viena no raksturīgākajām īpašībām ir praktiskums. Arī attieksme pret teātri bieži vien veidojas, «izejot» no šīs īpašības. Mazāk to skatāmies un vērtējam, vairāk to paši spēlējam. Labi, ja to darām uz teātra skatuves, nevis piespiedu situācijā — dzīvē, jo pamatots ir secinājums, ka tikai sliktā sabiedrībā, t.i., tādā, kurā nomākta cilvēcība, personība, cilvēki tēlo.

Ja tēlo valstsvīri (valstssievas), tad līdz ar to tēlo arī citi — no viņiem atkarīgie, valsts iedzīvotāji, jo cilvēkā mājo dabiska, veselīga tieksme izdzīvot, dažiem arī uzdzīvot. Tā, pateicoties praktiskajam latvietim (šoreiz skatu tikai šo tautību), teatralizācija ir vērojama mūsu ikdienā.

Teātra mākslas radīšanā «drāma» kā metode ir pamatu pamats. Meklējot jaunas formas cilvēku izglītošanā, šī metode ienāk izglītībā (arī pieaugušo) un funkcionē mazāk kā mākslas radītāja, vairāk kā personības attīstītāja, izglītotāja un pilnveidotāja.

Teātris, «drāma» kā metode cilvēkam dod iespēju pašrealizēties, atbrīvoties no ikdienā pieņemtā, lomas vai arī pašam no sevis, t.i., izdzīvot citus raksturus, situācijas u.tml.

Teātrī, ko rada pieaugušais, visbiežāk spējam pieņemt visu, kas nav pretrunā ar mākslas principiem.

Savādāka attieksme, diemžēl, ir izveidojusies pret teātri, ko rada bērni. Bieži vien viens no kritērijiem bērnu teātrī, ko, protams, publiski vērtē pieaugušais, ir izrādes atbilstība vai neatbilstība bērnu — aktieru vecumam.

Ja pieņemtu šo kritēriju (kas, manuprāt, šādā situācijā nebūtu absurds) attiecībā pret pieaugušo radīto teātri, arī profesionālo, tad nepieņemama izrādītos atzīti ģeniālā, kādreiz Latvijas Jaunatnes teātra režisora Ā.Šapiro 1986. gadā iestudētā Paula Putniņa luga «Gaidīšanas svētki», tāpat arī pašreiz uz Dailes teātra skatuves esošais Ģirta Nagaiņa veidotais iestudējums «Vējš vītolos» u.c. izrādes, kur aktieri vecumā no 20 līdz 70 gadiem iejūtas bērnu sajūtās, domāšanā u.tml.

Vai viņu vecumā tas nav kaitīgi un nelietderīgi? Vai skatītājam — bērnam, kam domātas šīs izrādes, pieņemami?

Atbildēt nav nepieciešams. Ir pilnīgi skaidrs, ka šādi jautājumi ir lieki un nevajadzīgi. Šāda tipa izrādes veiksmes gadījumā ir aizraujošas un tās ar patiku skatās arī bērni.

Attiecībā uz bērniem minētie jautājumi, t.i., par viņu atbilstību vai neatbilstību viņu radītajai mākslai vai vienkārši — izteiksmei tomēr, diemžēl, figurē. To lietotāji parasti ir par savu uzskatu viennozīmīgo pareizību pašpārliecināti pieaugušie, kas spēj uz parādību skatīties tikai no sava, šajā gadījumā, stagnātiskā redzesviedokļa.

Tādējādi vērojama netaisnība, diskriminācija. Pieaugušais drīkst iztēloties sevi bērna pasaulē, bet bērns nedrīkst «ne kāju spert» pieaugušā izjūtās, rīcībā u.tml.

Varbūt šis noliegums rodas no bailēm (kas, kā zināms, paralizē domāšanu), ka bērns, ielūkojoties pieaugušo pasaulē, redzēs to, ko viņam nebūtu jāredz — pieaugušo vājības, netikumus u.tml., kas, maldīgi spriežot, varētu bērnu jau pāragri «sabojāt». Tādējādi tiek piekopta populārā «labo» laiku metode — cīnīties ar negācijām slēpjot. Paredzot nākotni, jāatzīst, ka bērns (jo agrāk, jo labāk) tomēr redzēs to, kas notiek pasaulē, kurā viņš dzīvo, bet tas nebūt nenozīmē, ka līdzko viņš to ieraudzīs, viņam būtu jāizdur acis vai jāizrauj mēle. Slēpjot, noklusējot ļaunumu, tas tikai vairosies. Bet izprotot, izvērtējot, apzinoties to (ko droši vien radīja pats cilvēks), topošais pieaugušais veidos sevī objektīvu attieksmi, pieņems vai nepieņems.

Tā kā skolas un vecāku primārais uzdevums ir veidot skolēna personību, kas ir spējīga dzīvot mūsdienu sabiedrībā, būt tās pilnvērtīgam pilsonim, tad «drāmas» kā metodes, bērnu, skolas teātra nozīmība un lietderība, manuprāt, nav vairs jāpierāda, bet gan jāattīsta.

Tās pielietojums ir ārkārtīgi iedarbīgs, unikāls un tajā pašā laikā universāls, bet līdz ar to rodas nepieciešamība pēc kvalificētiem nodarbību vadītājiem, t.i., bērnu, skolas teātra režisoriem, «drāmas» skolotājiem.

Ja kādam no šī raksta lasītājiem ir radusies interese par minēto pedagoģijas nozari un kvalifikācijas pilnveidošanu, tad iesaku adresi, telefonu uzziņām — 327265 (Rīga), teātra speciāliste Dace Liepniece, E.Melngaiļa tautas mākslas centrs, Pils laukumā 4.

Ilze Ārsmeniece,
skolotāja, skolēnu dramatiskās mākslas pulciņa vadītāja

Sludinājumi un reklāma ☎ 22305

☞ Pārdod

3-istabu kooperatīvo dzīvokli. Tel. 23934;
* * *
zemeņu stādus. Tālr. 46749;
* * *
MTZ-80 virzuļu grupu un sajūga diskus. Tālr. 42984;
* * *
govi Upmalas pag. Zosinos. Klimkāne;
* * *
gadu vecas teles un govi. Tālr. 58592;
* * *
2 teļus un jaunu ugunsdzēsēja sūkni. Tālr. 23417;
* * *
vasarnīcu. Tel. 21038;
* * *
Līvānu māju Pelēčos vai maina pret 3-istabu dzīvokli Preiļos. Ir varianti. Zvanīt 22396 vakaros;
* * *
māju Līvānos. Tel. 41456;
* * *
māju Raudovkā. Tālr. 54640;
* * *
jaunu motociklu «Voshod-3M» un rezerves daļas. Tel. 23909;
* * *
jaunas divu sekciju nažu ecēšas vai maina pret kultivatoru. Zvanīt 34546 vakaros;
* * *
ledusskapjus un saldētavas «Snaige», piegāde, garantija. Tel. 21268;
* * *
buldozera lāpstu. Zvanīt 48596 vakaros;
* * *
baltu Audi Coupe, 1982.g., 1,9 m^3, 1600 $. Tel. 21803;
* * *
Audi-81, 1979.g., cena 950 $. Tel. dienā 24654, vakarā 23334;
* * *
M-412 rezerves daļām. Zvanīt 23010 pēc 20;
* * *
BMW-520i, 1983.g., 1500 $ (pēc nelielas avārijas); Opel Record, 1980.g. (automāts), 1100 $; Audi-80, 1981.g., 1300 $; Renault 5, 1984.g., 1400 $. Zvanīt 23713 vakaros;
* * *
VAZ-2101. Tel. 23182;
* * *
BMW-525E. Zvanīt 23772 vakaros;
* * *
VAZ-2121, Ņiva, 1983.g., pikapu IŽ-2715, 1986.g. Tālr. 17618;
* * *
Opel Kadett 1,6D, 1982.g. Tālr. 15559;
* * *
Opel Ascona, 1982.g., 1200 $. Zvanīt 14296;
* * *
dāliju gumus. Tālr. 22313.

☞ Pērk

celtniecības granti. Tel. 52468;
* * *
kartupeļus un burkānus. Tālr. 44172;
* * *
gaļu. Tel. 55743;
* * *
elektrotelferi, ūdens mucu (no 200 līdz 600 l). Tālr. 24551.

☞ Maina

dzīvojamo māju ar saimniecības ēkām pret traktoru MTZ vai T-40 ar piekabes inventāru. Ir varianti. Zvanīt 24145 vai 56617 no 20 līdz 22;
* * *
autobusu «Kubaņa» pret mikroautobusu. Kontakttelefoni 21335, 22390;
* * *
divkorpusu arklu pret trīskorpusu arklu. Tel. 52468;
* * *
pneimatisko āmuru vai T-40 motoru pret kartupeļu rokamo mašīnu vai pārdod. Tel. 37573.

☞ Iznomā

māju un zemi laukos vai pārdod. Tel. 23211 vakaros.

☞ Dažādi

Pērk un pārdod privatizācijas sertifikātus Līvānos pasta ēkas 2. stāvā. Tālr. 42663.

Autoveikals «Vārpa» piedāvā
✻ vieglo automašīnu rezerves daļas, virsbūves daļas, eļļas, riepas, krāsas, autokosmētiku, akumulatorus, kā arī velosipēdus, rezerves daļas motorzāģiem «Družba», «Ural».
Veikals atrodas Preiļos, Liepu ielā 2 (siltumtīklu kantora telpās). Tel. 23992.

❒ SIA «Disks» organizē B; C$_1$ un C autovadītāju kursus Preiļos. Tuvāka informācija pa tālruni 24118 (vēlams vakaros).

Firma Līvānos, Dzelzceļa ielā 19, pieņem visu veidu krāsaino metālu lūžņus. Tālr. 43668, 43778 (darba laikā), 44435 (ārpus darba laika).

Lūznavas lauksaimniecības tehnikums 1996. gadā uzņems audzēkņus
— specialitātē «Mājturība ar specializāciju ēdienu gatavošanā»,
— specialitātē «Lauksaimniecība ar specializāciju lopkopībā»,
— specialitātē «Lauksaimniecība ar specializāciju mehanizācijā»,
— arodā «Lauku mājamatnieks» (arodģimnāzijas grupa),
— arodā «Lauku būvmeistars».
Dokumenti jāiesniedz līdz 1. jūlijam.
Informācijas diena tehnikumā 10. maijā plkst. 10.00.
Sīkāka informācija par uzņemšanu izsūtīta skolu vadītājiem.
Tehnikuma adrese: pasts Lūznava, LV 4627, Rēzeknes rajons.
Telefoni 45314, 45481, 45370.

▼ Z.s. «Krejāni» pērk liellopus Ls 0,40 kg, augstākā nobarojuma jaunlopus Ls 0,50 kg, teļus Ls 0,40 kg, aitas Ls 0,40 kg. Zvanīt 22380, 22180, mob. tālr. 829354837.

● Diplomēta manuālās terapijas speciāliste ar augstāko izglītību no Viļāniem ārstē osteohondrozi, sāpes mugurā un locītavās, alerģiskus iekaisumus, uzstāda diagnozi pēc fotokartiņas un piedāvā dažādus ārstnieciskās un rehabilitācijas masāžas veidus. Pieņem sestdienās un svētdienās no 10 līdz 14 Preiļos, Brīvības ielā 16.

Lēni izdeg dzīves svece,
Paliek mājā kaktiņš kluss,
Mūža miegā aizmigusi
Dieva mierā māte dus.
Izsakām līdzjūtību Viktorijai Sutuginai sakarā ar MĀTES nāvi.
Garkalnu, Utinānu un Rinču ģimenes

Mēs bieži māti saulei pielīdzinām
Un vienmēr ticam — viņa neaiziet.
Izsakām dziļu līdzjūtību Sandrai Kivleniecei, MĀMUĻU smiltājā izvadot.
Mājas kaimiņi

NOVADNIEKS

Laikraksts iznāk kopš 1950. gada 29. marta. Redakcijas adrese: Aglonas ielā 1, Preiļi, LV-5301. Tel. 22059, 22305, 21759.
Pasūtījuma indekss 3033.

Izdod Preiļu rajona pašvaldības uzņēmums «Laikraksta «Novadnieks» redakcija»

Iznāk 8 reizes mēnesī. Abonēšanas maksa mēnesī Ls 0,71. Mazumtirdzniecībā līgumcena.

Redaktors Pēteris Pīzelis

Reģistrācijas apliecība Nr. 1018
Iespiests SIA «Latgales druka», Rēzeknē, Baznīcas ielā 28.
Ofsetiespiedums. Metiens 4900.

© Pārpublicēšanas un citēšanas gadījumā atsauce uz «Novadnieku» obligāta.